

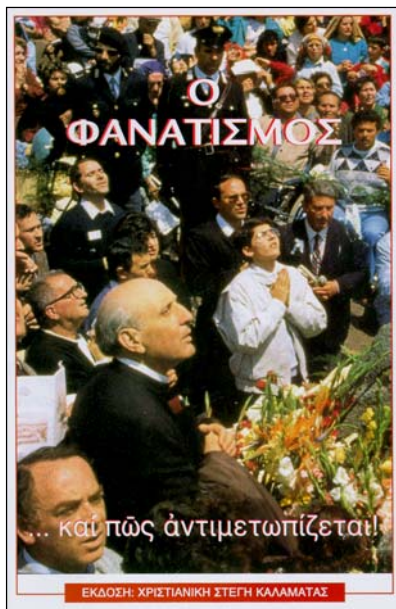

Ε'. Ἀντι-παλαιομερολογιτικὸς φανατισμὸς

Ο ΤΕΤΑΡΤΟΣ ἀδιάκριτος ἀντι-παλαιομερολογίτης εἶναι ἡ «Χριστιανικὴ Στέγη Καλαμάτας» (ἐφ' ἑξῆς: «Χ.Σ.Κ.»), ἡ ὁποία στὸ τευχίδιό της: «Ὁ Φανατισμὸς... καὶ πῶς ἀντιμετωπίζεται!»¹ ἀφιερώνει ἕνα εἰδικὸ κεφάλαιο, τιτλοφορούμενο: «ΣΤ'. Ὁ Ὀμαδικὸς Φανατισμὸς - 1. Οἱ σχισματικοὶ χριστιανοί»².

1. Ἡ ἀγαπητὴ μας πράγματι «Χ.Σ.Κ.», μὲ τὴν μικρὰ σὲ ἕκτασι, ἀλλὰ σοβαρὰ σὲ περιεχόμενο ἀναφορά της αὐτῆ, ἐκφράζει μεγάλο ἔλλειμα θεολογικῆς καὶ ἱστορικῆς σοβαρότητας, ἐφ' ὅσον εἶναι γνωστὸν ὅτι, κατὰ τὸ 1924, δὲν προέκυψε δῆθεν «ἕνα ζήτημα ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας», τὸ ὁποῖο ἀντιμετωπίσθηκε μὲσω μιᾶς δῆθεν «συνετῆς ἀποφάσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας», προκειμένου δῆθεν «νὰ διατηρηθεῖ ἡ ἐθνικὴ καὶ θρησκευτικὴ ἐνότητα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ», ὅπως λανθασμένως διατείνεται ἡ «Χ.Σ.Κ.».

2. Ἐπιμένομε ὑπενθυμίζοντας, ὅτι ἐντεῦθεν τοῦ 1920 ἡ Ὁρθοδοξία δὲν ἀντιμετωπίζει Ζήτημα Ἡμερολογίου, ἀλλὰ Ζήτημα Οἰκουμενισμοῦ, ἡ δὲ ἄρρηκτος σχέσις Οἰκουμενικῆς Κινήσεως - Ἡμερολογιακῆς Μεταρρυθμίσεως τεκμηριώνεται ἀπολύτως, θεολογικὰ καὶ ἱστορικά.

α. Τίμιοι μὲ τὴν Ὀρθοδοξία;

Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ Ἐκκλησιαστικὴ Κοινότης τῶν Ἀντι-οικουμενιστῶν δὲν διακατέχεται ἀπὸ δῆθεν «ἔμμονες ιδέες, προσωπικὲς ἀπόψεις καὶ ἀσύστατες αἰτιάσεις», ὡς ὑποστηρίζει ἡ «Χ.Σ.Κ.», οὔτε «ἀποσχίζεται καὶ ἀποκόπτεται» ἀπὸ τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἀποτελοῦσα «σχισματικὴ ομάδα» μὲ ἰδιάζον χαρακτηριστικό της τὸν «φανατισμό».

1. Ἄν ὑποτεθῆ, ὅτι οἱ χαρακτηριζόμενοι ὑπὸ τῆς «Χ.Σ.Κ.» ὑποτιμητικὰ ὡς «Παλαιοημερολογῖται» συνιστοῦσαν τὸν *ἐκπεσμένον ἀντι-οικουμενισμό*, ὁ ὁποῖος περαιτέρω κατήντησε φανατικὴ *ἡμερολογιολατρία* καὶ ἀποτελεῖ ἐπομένως τὸ ἓνα «Ἄκρον», πάλι οἱ ἀγαπητοὶ μας ἀδελφοὶ τῆς «**Στέγης**» δὲν θὰ ἦσαν *Τίμιοι μὲ τὴν Ὀρθοδοξία*, ἐφ' ὅσον

■ **οὐδέποτε** ἀσχολήθηκαν μὲ τὸ ἄλλο «Ἄκρον», δηλαδὴ τὸν παναιρετικὸ *Οἰκουμενισμό*, ἂν καὶ ἔχουν ὑπ' ὄψιν τους τὸ σχετικὸ πόνημα τοῦ συμπατριώτου αὐτῶν π. Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου·

■ **οὐδέποτε** ἀσχολήθηκαν μὲ τὸν *οἰκουμενιστικὸ φανατισμὸ* ἢ τὸν φανατισμὸ τῶν *Οἰκουμενιστῶν*, τῶν ὁποίων οἱ ἀντι-χριστιανικὲς βαναυσότητες καὶ ὕβρεις – ἐκτὸς τῶν ἀντιχριστιανικῶν διωγμῶν – ἔχουν καταχωρηθῆ στὰ *Ἀνάλεκτα* τῆς παροιμώδους πλέον *ἀντι-παλαιοημερολογιτικῆς ἀθυροστομίας!*

2. Καὶ ἐρωτᾶται εὐθέως ἡ «Χ.Σ.Κ.»:

ποῖοι τελικὰ εἶναι *φανατικοί*; οἱ ὀλίγοι *Παλαιοημερολογῖται*, οἱ ὁποῖοι δῆθεν «χλευάζουν καὶ ὑβρίζουν τοὺς πολλούς»²; ἢ οἱ πολλοὶ *ἀντι-παλαιοημερολογῖται*, οἱ ὁποῖοι – ἀπὸ θέσεως μάλιστα ἰσχύος – ὑβρίζουν σκαιότατα, ὑποτιμοῦν, συκοφαντοῦν, διαβάλλουν, ἀποκρύπτουν τὴν ἀλήθεια συστηματικῶς, διώκουν καὶ σύρουν στὰ δικαστήρια εὐκαίρως ἀκαίρως τοὺς ὀλίγους καὶ *ἀδυνάτους* κοινωνικῶς;

β. Ἀντι-παλαιοημερολογικὴ διάλεκτος

ΕΝ ΤΗ ΕΛΠΙΔΙ, ὅτι ἡ ἀγαπητὴ «Χ.Σ.Κ.» θὰ ἐκδώσῃ στὸ ἄμεσο μέλλον ἓνα βιβλίον, ὃχι ἀπλῶς τευχίδιον, ἐναντίον τῆς

παναιρέσεως τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*, προτρέπομε αὐτὴν φιλαδέλφως, ὅπως στὴν ἀμέσως ἐπομένη ἔκδοσι τοῦ ἐνημερωτικοῦ φυλλαδίου της περὶ *Φανατισμοῦ* ἀφιερῶσιν εἰδικὸ πλέον κεφάλαιο γιὰ τὸν *οἰκουμενιστικὸ φανατισμὸ ἢ τὸν φανατισμὸ τῶν Οἰκουμενιστῶν*.

1. Πρὸς διευκόλυνσιν αὐτῆς, παρέχομε ἀκολούθως ἓνα πρῶτο μικρὸ δείγμα, γιὰ τὴν βιβλιογραφικὴ της θεμελίωσι, ἀπὸ τὸ ἔργο του **κ. Ἀλεξάνδρου Σ. Κορακίδου**, τοῦ Διδάκτορος αὐτοῦ τῆς Ὁρθοδόξου Θεολογίας (!), στὸ ὁποῖο ἀναφερθῆκαμε προηγουμένως καὶ στὸ 16σέλιδο *para-θεολογικὸ Ἐπίμετρο* τοῦ ὁποίου ἔχει ἀποταμιευθῆ ἅπαν τὸ λεξιλόγιο τῆς *ἀντι-παλαιοημερολογικῆς διαλέκτου*, ἐμπλουτισμένο μάλιστα μὲ πολλὰ *ἄπαξ λεγόμενα* (!):

«ἄνθρωποι μὲ μειωμένη πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ ἀντίστασι στὴν αὐθαιρεσίαν καὶ ἐγωπάθειαν»· «χωρὶς συνείδησιν τῆς ἡμιμάθειας»· «χωρὶς ἀγάπην καὶ φόβον Θεοῦ»· «μὲ μεγάλην τόλμην καὶ ἀνευθυνότητα»· «μὲ πλήρην θεολογικὴν ἄγνοιαν καὶ πλάνην»· «ἢ ἀδυναμία τους στὸν πειρασμὸ τῶν ἀνεξελέγκτων προσωπικῶν ἐπιδιώξεων»· «ἡμιμαθεῖς καὶ ἀθεολόγητοι στὸ σύνολόν τους»· «ἐχθρικοὶ καὶ ἔκπτωτοι ἀπὸ τὴν θ. χάριν»· «χωρὶς αἰσχύνην καὶ φόβον Θεοῦ ἐπιδίδονται μὲ ὑποκρισίαν στὴν τυπικὴ εὐσέβεια»· «ἀσχημονοῦντες ἐντὸς αὐτῆς [τῆς Ἐκκλησίας]»· «θεορπαίχτες»· «τῶν ἡμιμαθῶν “ζηλωτῶν”»· «φατρίες ἰδιοτελῶν καὶ παρανομοῦντων ἀνθρώπων»· «σαρκικοὶ ἄνθρωποι»· «ἢ ἄγνοια ἀλλὰ καὶ ἡ συντελεσθεῖσα πλάνη τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν δὲν εἶναι μόνον βαθειὰ καὶ διεστραμμένη, ἀλλὰ ἐκδηλώνεται καὶ χωρὶς συστολῆς μὲ ὑποκρισίαν, ὡς διδασκαλία»· «ὄλοι ἀμετανόητοι σχισματικοί»· «παρακοὴ μὲ πρόσθετη ὑποκρισίαν καὶ σατανικὴ οἴση καὶ θεορπαξίαν»· «ἀμαθεῖς καὶ δυσκίνητοι στὴ μαθητεία τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀπόλυτοι στὴν ὅποιαν ἡμιμάθειάν τους»· «μὲ ἐμπάθειαν καὶ δημαγωγίαν»· «μὲ θριαμβευτικὸν φαρισαϊσμὸν»· «ἀνευθύνους ἀνθρώπους»· «ἢ τόλμην τους ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ εἶναι σατανικὴ»³!!!!...

γ. «Ἐν πλήθει» κρίνομε τὴν ἀλήθεια;

ΩΣΑΥΤΩΣ, ἐγείρει πολλὰ ἐρωτήματα ἢ ἀποφίς τῆς «Χ.Σ.Κ.», ὅτι ἐκεῖνοι ποὺ ἀποτελοῦν μίαν «ἀσήματη μειονότητα» δὲν ἔχουν τρόπον τινὰ δικαίωμα νὰ «διεκδικοῦν τὸ ἀλάθητο τῆς πίστεως, τὴν ἀκεραιότητα καὶ γνησιότητα τῶν ἀληθείας»², ἀποφί τὴν ὁποία ἀναιρεῖ αὐτὴ αὐτὴ ἢ ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία, ἐφ' ὅσον – κατὰ τὸν ὄντως **Θεολόγον** π. Γεώργιο Φλωρόφσκυ,

«πολὺ συχνὰ τὸ μέτρον τῆς ἀληθείας εἶναι ἡ μαρτυρία τῆς μειοψηφίας. Εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι ἡ καθολικὴ Ἐκκλησία τὸ “μικρὸν ποίμνιον”· «αὐτὸ συνέβη κατ’ ἐπανάληψιν εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ εἶναι δυνατόν νὰ συμβῆ καὶ πάλιν»⁴.

1. Τὴν ἀλήθεια αὐτὴ ἔχουν διατυπώσει μὲ τρόπον σαφέστατο οἱ Ἅγιοι Πατέρες, μάλιστα δὲ ὁ Ὅσιος Θεόδωρος Στουδίτης φθάνει μέχρι τοῦ σημείου νὰ λέγῃ τὰ ἑξῆς, τὰ ὁποία εἶναι ἄλλωστε τόσο ἐπίκαιρα:

«Μὴ θῶμεν σκάνδαλον τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ» (ἐντεῦθεν τοῦ 1920 ὑφίσταται διαρκὲς “σκάνδαλον”...), «ἥτις ἐστὶ καὶ ἐν τρισὶν ὀρθοδόξοις ὀριζομένη κατὰ τοὺς Ἁγίους, ἵνα μὴ τῇ ἀποφάσει τοῦ Κυρίου καταδικασθῶμεν»⁵.

2. Ἐπὶ πλέον, ὁ Ὅσιος Θεόδωρος Στουδίτης, ἐπικαλούμενος τὸν Μέγα Βασίλειο, ἀντιμετωπίζει μὲ ἰδιαίτερη δύναμι καὶ παρρησία «τοὺς ἐν πλήθει κρίνοντας τὴν ἀλήθειαν»:

«ὁ μὴ εὐπορῶν ἀποδείξεως, καὶ διὰ τοῦτο καταφεύγων εἰς πλῆθος, ὁμολογεῖ τὴν ἥτταν, ὡς οὐδὲν ἔχων παρρησίας ἐφόδιον» «δειξάτω μοι κάλλος ἀληθείας, κἂν εἷς, καὶ σύντομος εὐθύς ἢ πειθῶ. Πλῆθος δὲ χωρὶς ἀποδείξεως αὐθεντοῦν φοβῆσαι μὲν ἱκανόν, πείσαι δὲ οὐδαμοῦ» «εἷς εὐδοκίμων εἰς τὸ θεῖον προτιμότερος ὑπὲρ μυριάδας αὐθαδεῖα σεμνυνομένης» «πλὴν ἐμοὶ καὶ πλῆθος αἰδέσιμον», «οὐ τὸ χαῖρον καινοτομία, ἀλλὰ τὸ φυλάσσειον πατρῶαν κληρονομίαν» «πλήθει τὸ ψεῦδος κρατύνεις; Ἐδειξας τοῦ δεινοῦ τὴν ἐπίτασιν.

“Ὅσῳ γὰρ πλείους ἐν τῷ κακῷ, τοσούτῳ μείζων ἢ συμφορά»⁶.

δ. Τὸ «αἰδέσιμον» «παρ’ ἡμῖν ἔθος»

ΤΕΛΟΣ, ἡ ἀγαπητὴ μας «Χ.Σ.Κ.» ὀφείλει νὰ συνειδητοποιήσει, ὅτι οἱ *Ἀντι-οικουμενισταί*, ἂν καὶ οὐδέποτε «ἀνήγαγαν σὲ μείζον ζήτημα πίστεως»² τὸ *Ζήτημα τοῦ Ἡμερολογίου*, ἐφ’ ὅσον ἀνέκαθεν ἐνίσταντο κατὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*, οὐχ ἦπτον δὲν λησμονοῦν, ὅτι οἱ Ὁρθόδοξοι, γιὰ ὁποιοδήποτε ζήτημα προκύψει ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας, ἔχουν ἕναν ἀσφαλῆ *γνώμονα* μεγίστης σημασίας καὶ σπουδαιότητος, «νόμου δύναμιν ἔχοντα» εἶναι – κατὰ τὸν Μέγα Βασίλειο – «τὸ παρ’ ἡμῖν ἔθος» καὶ «οἱ θεσμοί», οἱ ὁποῖοι μᾶς παρεδόθησαν «ὑφ’ ἀγίων ἀνδρῶν»:

«Πρῶτον μὲν οὖν, ὁ μέγιστος ἐπὶ τῶν τοιούτων ἐστὶ, τὸ παρ’ ἡμῖν ἔθος, ὃ ἔχομεν προβάλλειν νόμου δύναμιν ἔχον διὰ τὸ ὑφ’ ἀγίων ἀνδρῶν τοὺς θεσμοὺς ἡμῖν παραδοθῆναι»⁷.

[«Πρώτη λοιπὸν εἰς σημασίαν καὶ μεγίστης σπουδαιότητος εἰς τὰ σχετικὰ ζητήματα εἶναι ἡ ἐπικρατοῦσα εἰς ἡμᾶς (ἐκκλησιαστικὴ) συνήθεια, τὴν ὁποίαν δυνάμεθα νὰ ἐπικαλούμεθα ὡς ἰσοδύναμον νόμον, ἐπειδὴ οἱ (ἐκκλησιαστικοὶ) θεσμοὶ μᾶς παρεδόθησαν ὑπὸ Ἀγίων ἀνδρῶν (τῶν Πατέρων)»].

1. Ἄλλωστε, ὁ ἀσφαλῆς αὐτὸς *γνώμων*, ὡς ἐκκλησιαστικὸ πλεόν *κριτήριον*, ἔχει κατοχυρωθῆ ὑπὸ τῆς Ζ’ Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ ὁποία διεκήρυξε, βασιζομένη μάλιστα στὸν Μέγα Βασίλειο, ὅτι

«πᾶν τὸ ἀρχαιότητι διαφέρον, αἰδέσιμον»⁸.

[«κάθε τί, τὸ ὁποῖον διακρίνεται (ὑπερέχει), λόγῳ τῆς ἀρχαιότητος αὐτοῦ, εἶναι σεβάσιμον»].

2. Ὑπενθυμίζομε καὶ πάλι στὴν «Χ.Σ.Κ.», ὅτι ὅταν, λόγῳ χάριν, ὁ Ἱερὸς Μελέτιος Πηγάς (†1601) ἠγωνίζετο κατὰ τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας τοῦ Πάπα Γρηγορίου ΙΓ’, παρέπεμπε ἀκριβῶς εἰς τὸ «αἰδέσιμον» «παρ’ ἡμῖν ἔθος», λόγῳ τῆς «ἀρχαιότητος» αὐτοῦ, καὶ εἰς «τοὺς θεσμοὺς», οἱ ὁποῖοι μᾶς

παρεδόθησαν «ὕψ' ἁγίων ἀνδρῶν», ἡ τήρησις τῶν ὁποίων διασφαλίζει τὴν εἰρήνην καὶ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, ἡ δὲ ἀθέτησις αὐτῶν – «**συνεπεία κακῶν, ἥτοι ἁμαρτωλῶν ἐνεργειῶν**», «**κατ' ἐπήρειαν ἔξωθεν κυρίως παραγόντων**»⁹ – ὠδήγησε στὴν *τραγωδία* ἐντεῦθεν τοῦ 1924:

Δὲν εἶναι «**μικρόν**», ἔλεγε ὁ Ἱερὸς Πηγαῖς, τὸ «**κατεπαίρεσθαι πατρῶν, προσταγμάτων θείων ὑπερορᾶν· Θεὸς γάρ ἐστὶν ὁ ἐπιτάττων “μὴ μέταιρε ὄρια αἰώνια, ἃ ἔθεντο οἱ Πατέρες σου”· “τοῖς Πατράσιν ἐκ παντὸς ἀκολουθητέον”· “ἔστι δὲ ὀσιώτερον τῶν πατρῶν ἔχεσθαι» καὶ ὄχι «τῆ τῶν πολυασχόλων ἀστρολόγων ἀκριβεία»¹⁰.**

3. Προτρέπομε φιλαδέλφως καὶ τὴν «**Χριστιανικὴν Στέγην Καλαμάτας**» νὰ *ἀφυπνισθῆ* καὶ νὰ μετανοήσῃ, διότι μὲ τὴν πραγματικὴν *καταδρομὴ* τῆς ἐναντίον τῶν Ὁρθοδόξων τοῦ *Πατρίου Ἡμερολογίου* ἀδιακρίτως καὶ συλλήβδην, ἀπέδειξε ὅτι προτιμᾷ τὴν διωκτικὴν καὶ ἀντι-ευαγγελικὴν τακτικὴν τῶν *Καινοτόμων τοῦ 1924* καὶ ὄχι τὴν φιλάνθρωπον θεραπευτικὴν τοῦ Σωτῆρος μας:

«Κάλαμον συντετριμμένον οὐ κατεάζει καὶ λίνον τυφόμενον οὐ σβέσει»¹¹.

■ **Κεφάλαιον Ε΄.**

1. «**Χριστιανικὴ Στέγη Καλαμάτας**», Ὁ Φανατισμὸς... καὶ πῶς ἀντιμετωπίζεται, Καλαμάτα 2005.
2. «**Χριστιανικὴ Στέγη Καλαμάτας**», αὐτόθι, σελ. 29.
3. Ἀλεξάνδρου Σ. Κορακίδου (Δρος Θ.), Ὁρθοδοξία καὶ Ζωὴ – Παραπλανήσεις, σελ. 199-214, Ἀθήνα 2004.
4. [Πρωτοπρεσβυτέρου] Γεωργίου Φλωρόφσκυ, Ἁγία Γραφή – Ἐκκλησία – Παράδοσις, σελ. 71, ἐκδόσεις «**Π. Πουρναρά**», Θεσσαλονίκη 1976.
5. Ὁσίου Θεοδώρου Στουδίτου, PG τ. 99, στλ. 1049B / *Ἐπιστ. ΛΘ΄, Θεοφιλῶ ἡγουμένῳ, E.L. I.* Πρβλ. Μαθθ. ιν' 20, 6 ἐ.
6. Ὁσίου Θεοδώρου Στουδίτου, PG τ. 99, στλ. 1081A-1084B / *Ἐπιστ. ΜΗ΄, Ἀθανασίῳ τέκνῳ, E.L. I.*
 - **Τελικῶς**, τὸ κείμενο, στὸ ὁποῖο παραπέμπει ὁ Ὁσῖος Θεόδωρος, δὲν εἶναι τοῦ Μ. Βασιλείου, ἀλλὰ τοῦ Μ. Ἀθανασίου: «*Λόγος δ' πρὸς τοὺς πλῆθει μόνῳ κρίνοντας τὴν ἀλήθειαν*» (PG τ. 28, στλ. 1340B-1341D).
7. Μ. Βασιλείου, PG τ. 32, στλ. 624BC / *Ἐπιστολὴ ΡΞ΄, Διοδώρῳ, § 2.*
 - **Ἡ Ἐπιστολὴ** εἶναι «Κανονικὴ» (Κανὼν ΠΖ΄) καὶ διαλαμβάνει περὶ «ἔθους», δηλαδὴ ἐκκλησιαστικῆς συνηθείας, μὴ δογματικῆς φύσεως.
8. Ζ΄ Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi τ. 13, στλ. 252B/Σ.Μ.Π.Σ. τ. Β΄,

σελ. 839α (Πράξις ζ', «Τόμος Γ'»)· στλ. 328Ε/Σ.Μ.Π.Σ. τ. Β', σελ. 860β (Πράξις ζ', «Τόμος ζ'»).

■ **Πρβλ. Μ. Βασιλείου**, ΡΓ τ. 32, στλ. 200C / *Περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Κεφάλαιον ΚΘ', § 71.*

9. **Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος**, Τὸ Ἡμερολογιακὸν Ζήτημα – Εἰσήγησις πρὸς τὴν Πανορθόδοξον Μεγάλην Σύνοδον, σελ. 5 καὶ 7-8, Ἀθῆναι 1971.
10. **Ἱεροῦ Μελετίου Πηγᾶ**, «Τόμος Ἀλεξανδρινὸς περὶ τοῦ Πασχαλίου», σελ. 141, 142, 143, 145 καὶ 153, «*Lettres de Meletius Pigas...*», par Emile Legrand, Paris 1902. Παροιμ. κβ' 28.
11. Ἡσαΐου μβ' 3· Μαθθ. ιβ' 20.

ζ'. «Συνωμοσία κατὰ τῆς Ἀληθείας»

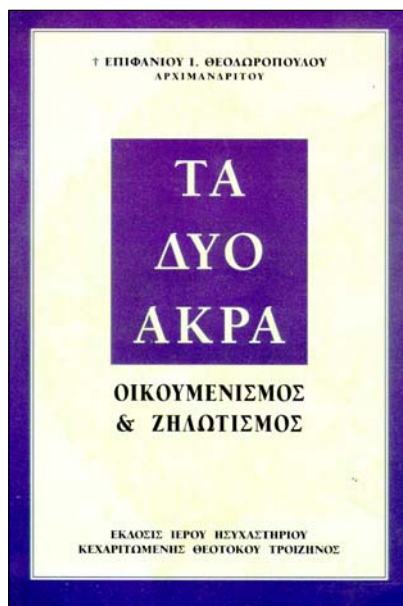
ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ τῶν π. Γ. Καλπούζου, π. Β. Μπακογιάννη, κ. Δ. Κόκορη, κ. Ἀ. Κορακίδου καὶ «Χριστιανικῆς Στέγης Καλαμάτας», στὰ ὁποῖα ἀναφερθήκαμε, βοηθεῖα Θεοῦ, κριτικὰ καὶ ἐν περιλήψει, εἶναι ἀντιπροσωπευτικὰ μιᾶς *para-θεολογικῆς νοοτροπίας*, ἐγκαινιασθείσης δυναμικὰ κατὰ τὰ ἔτος 1981.

1. Ἔχουν συμπληρωθῆ 25 περίπου ἔτη ἀπὸ τότε ποὺ ὁ δεινὸς *ἀντι-παισιομερολογίτης* καὶ *ἀντι-ζηλωτῆς* π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος (†1989, ἐφ' ἐξῆς: π.Ε.Θ.) εἶχε συνεκδώσει τὰ «ἀντιοικουμενιστικὰ» καὶ «ἀντιζηλωτικὰ» κείμενά του σὲ ἓνα τομίδιο, χωρὶς οὐσιαστικὰ νὰ διευκρινίσῃ πλήρως καὶ πειστικῶς σὲ τί ἀκριβῶς ἀπέβλεπε τὸ ἔργο του ἐκεῖνο.

2. Πάντως, εἶναι λίαν ἐνδεικτικόν, ὅτι τὸ πρῶτο μέρος: «*Περὶ τὸν "Οἰκουμενισμόν"*», ἐκτείνεται σὲ μόλις **40 σελίδες**, ἐνῶ τὸ δεῦτερο μέρος: «*Περὶ τὸν "Ζηλωτισμόν"*», καταλαμβάνει **170 σελίδες!**

3. Κατὰ τὸ διαρρεῦσαν τέταρτο τοῦ αἰῶνος, ἀπεδείχθη ὅτι τὸ βιβλίον: «*Τὰ Δύο Ἄκρα: Οἰκουμενισμὸς καὶ Ζηλωτισμὸς*»¹, παρὰ ἴσως τὶς προθέσεις τοῦ π.Ε.Θ. (ἂν καὶ τὸ προφανέστατο ἕτεροβαρές: **40 – 170** εἶναι εὐγλωττότατον!...), ἐχρησιμοποιήθη καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ χρησιμοποιῆται ἀπὸ τοὺς ἐπιγόνους τοῦ μονοδιάστατου ὡς *ἀντι-παισιομερολογικὸν ἐφαλτήριο*.

4. Καὶ τὸ χειρότερον· τὰ «*Δύο Ἄκρα*» ἀνεδείχθησαν ἄριστο

ἐργαλεῖο χειραγωγίσεως καὶ ἐφρησυχασμοῦ τῶν δικαίως ἀνησυχούντων καὶ ἀγωνιώντων γιὰ τὴν καλπάζουσα ἐκτροπὴ τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*.

5. Ἡ μονόπλευρος καὶ συστηματικὴ προβολὴ τῶν ἐκτροπῶν τοῦ *ἐκπεσμένου ἀντι-οικουμενισμοῦ* εἶχε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχη ὡς ἄμεση φυσικὴ συνέπεια τὴν ἀποσιώπησι ἢ παρασιώπησι ἢ καὶ δικαιολόγησι τῶν δεινοτάτων ἐκτροπῶν τῆς *Οἰκουμενικῆς Κινήσεως*, ἡ ὁποία καλλιεργουμένη συλλογικῶς, δηλαδὴ πανορθόδοξως, ἐπὶ ἓνα αἰῶνα, μάλιστα δὲ σὲ διαχριστιανικὸ καὶ διαθρησκευτικὸ ἐπίπεδο, παγιώνει τὴν *συγκρητιστικὴ ἀδιαφορία* καὶ διαβρώνει τὴν ἐκκλησιολογικὴ αὐτοσυνειδησία τῶν ὀρθοδόξων.

6. Ὁ μονομερῆς καὶ ἀδιάκριτος *ἀντι-ζηλωτισμὸς* τῶν «*Δύο Ἄκρων*» ἀπέτρεψε, μὲ βίαιο πρᾶγματι καὶ ἐνίοτε δημαγωγικὸ τρόπο, τὸν ὑγιῆ προβληματισμὸ γιὰ τὴν ἀναζήτησι τῆς ὄντως *Πατερικῆς Στάσεως* ἔναντι τῆς κορυφουμένης παναιρέσεως τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*, ἀπεθάρρυνε δὲ ταυτοχρόνως τὴν ἀνάδειξι τῆς *Ὁρθοδόξου Ἐνστάσεως καὶ Ἀποτειχίσεως*, ἥγουν τοῦ γνησίου καὶ «νομίμως ἀθλοῦντος»² Ὁρθοδόξου *Ἀντι-οικουμενισμοῦ*.

α. Ἀντι-παλαιομερολογιτικὸς αὐτισμὸς;

ΟΥΤΩΣ ἢ ἄλλως, ἡ μονομερῶς συνεχιζομένη καὶ ὀλονὲν πυκνουμένη *ἀντι-παλαιομερολογιτικὴ καὶ ἀντι-ζηλωτικὴ ρητορεία*, βάσει κυρίως τῆς νοοτροπίας τῶν «*Δύο Ἄκρων*», τείνει νὰ λάβῃ πλέον χαρακτῆρα σαφῶς *Συνωμοσίας κατὰ τῆς Ἀληθείας* καὶ ἀποτελεῖ πρόχειρο καὶ ἀνώδυνο *ἄλλοθι*, προκειμένου νὰ δικαιολογηθῇ ἡ ἐκκλησιοκτόνος σιωπὴ καὶ ἀδιαφορία ἔναντι τοῦ ἐκκλησιομάχου *Οἰκουμενισμοῦ*.

1. Ἄρά γε, εἶναι δυνατὸν ὁ οἰοσδήποτε ὀρθόδοξος θεολόγος τῆς τελευταίας 50ετίας νὰ προφασισθῇ ἄγνοια γιὰ τὴν ἐφιαλτικὴν πρόοδο τῆς παναιρέσεως τοῦ *Διαχριστιανικοῦ καὶ Διαθρησκευτικοῦ Συγκρητισμοῦ*;

■ **Καὶ «οἱ λίθοι κεκράζονται»³!...**

2. Ποῦ ὀφείλεται λοιπὸν αὐτὸ τὸ *ἀντι-ζηλωτικὸ ἄγχος* καὶ ἡ ἐπισήμανσις τῶν ἐκτροπῶν τοῦ ἐνὸς «*Ἄκρου*», ταυτοχρόνως δὲ ἡ ἀδιαφορία γιὰ τὶς *σωτηριολογικὰς ἐπιπτώσεις* τῶν ἐκτροπῶν

τοῦ ἄλλου «Ἄκρου», τῆς αἰρέσεως τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*, ἃν ὄχι – ἐπαναλαμβάνομε – σὲ μία ἔστω καὶ ἀκούσια(;) *Συνωμοσία κατὰ τῆς Ἀληθείας*;

3. Περαιτέρω· μήπως εὐρισκόμεθα, ἄρά γε, πρὸ ἐνὸς λίαν παραδόξου φαινομένου, τὸ ὁποῖο θυμίζει *αὐτιστικὴ συμπεριφορά*; πρὸ ἐνὸς κυριολεκτικὰ *ἀντι-παλαιοημερολογιτικοῦ αὐτισμοῦ*;

■ **Δὲν κανανοοῦν**, ἄρά γε, οἱ *ἀντι-παλαιοημερολογῖται* τί συμβαίνει γύρω τους; Μήπως ζοῦν ἐκτὸς ἱστορίας; Μήπως ἢ μακροχρόνια κοινωνία τους μὲ τὸ ἄλλο «Ἄκρο», τῆς αἰρέσεως τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*, ἔχει ἀμβλύνει τὴν ὀρθόδοξην αὐτοσυνειδησία τους καὶ τοὺς ἔχει ἀλλοτριώσει ἀπὸ τὴν πατερικὴ ὁμολογιακὴ εὐαισθησία;...

4. Γιατί, ἄρά γε, οἱ *ἀντι-παλαιοημερολογῖται* ἐνοχλοῦνται μονομερῶς καὶ ὑπερβαλλόντως ἀπὸ τὶς ποικίλες ἐκτροπὲς τῶν Ὁρθοδόξων τοῦ *Πατρῖου Ἡμερολογίου*; Μήπως εἶναι ἄγνωστον, ὅτι κατὰ τὴν περίοδο τῶν ἀντι-αιρετικῶν ἀγώνων τῆς Ἐκκλησίας ὑπῆρχαν ἐκτροπὲς καὶ διαφορὲς ἐντὸς τῶν γνησίων Ὁρθοδόξων;

5. Ἐπὶ Ἀρειανισμοῦ, ὁ Μέγας Βασίλειος ἐπεσήμαινε, ὅτι
«τοῦτο γὰρ δῆπου τὸ πάντων ἐλεεινότατον, ὅτι καὶ τὸ δοκοῦν ὑγιαίνειν ἐφ’ ἑαυτὸ ἐμερίσθη»·
«ἡμῖν δὲ πρὸς τῷ φανερῷ πολέμῳ τῶν αἰρετικῶν ἔτι καὶ ὁ παρὰ τῶν δοκούντων ὀρθοδοξεῖν ἐπαναστάς, πρὸς ἔσχατον ἀσθενείας τὰς Ἐκκλησίας κατήγαγεν»⁴.

6. Ἐπὶ Εἰκονομαχίας, ὁ Ὁσῖος Θεόδωρος Στουδίτης ἐξέφραζε τὴν βαθυτάτη λύπη του, διότι

«ἐν ἡμῖν αὐτοῖς τοῖς ὀρθοτομοῦσι τὸν λόγον τῆς ἀληθείας κατὰ τὴν νῦν λυττώσαν αἵρεσιν τῶν Εἰκονομάχων, ἐρεσχελῖαι (μικρολογίαί, φλυαρίαί) γίνονται, καὶ σχίσματα ἐπιφύονται»⁵.

β. «Λυδία λίθος» ὀρθοδοξίας

ΕΝ ΠΑΣΗ περιπτώσει, εἶναί τι τὸ καθ’ ὑπερβολὴν ἐπείγον ἢ ἀλλαγὴ *στάσεως* τῶν ἐν καινοτομία ἀδιακρίτων καὶ ἀφιλαδέλφων *ἀντι-παλαιοημερολογιτῶν*, διότι εὐρίσκονται ἀναμφισβη-

τίπως ἀντιμέτωποι τόσο μὲ τὸ φοβερὸ «κρίμα τῆς σιωπῆς»⁶, ὅσο καὶ μὲ τὸ ἐπίσης φοβερὸ «κρίμα τῆς ἀδιαφορίας»⁷ ἔναντι τῆς ἐκκλησιολογικῆς αἰρέσεως τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*.

1. Ὁ ὑπερβάλλον ζῆλος ἀδιακρίτως καὶ συλλήβδην κατὰ τοῦ ἐνὸς «*Ἄκρου*», ἥτοι τοῦ «*Ζηλωτισμοῦ*», κατ' οὐδένα τρόπον νομιμοποιεῖ τὴν «*ἐν γνώσει*»⁸ πλέον κοινωνία μὲ τὸ ἄλλο «*Ἄκρον*», ἥτοι τὸν «*Οἰκουμενισμόν*».

2. Ἀπὸ τοῦ 1924 καὶ ἐξῆς, ἡ *στάσις* ἔναντι τῆς συγκρητιστικῆς αἰρέσεως τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ* ἀποτελεῖ ἀναντίρρητα τὸ *κριτήριο* καὶ τὴν «*λυδίαν λίθον*» τῆς ὀρθοδοξίας ἐκάστου.

3. Πολλῶ μᾶλλον, ἐφ' ὅσον ἡ σχέσις αἰτιότητος *Οἰκουμενικῆς Κινήσεως* καὶ *Ζητήματος Ἡμερολογίου* ἔχει καταδειχθῆ μὲ ἀπόλυτη ἱστορικὴ καὶ θεολογικὴ τεκμηρίωσι, ἡ δὲ ὀδυνηρὰ ἀλήθεια, ὅτι **σύνολος** πλέον – καὶ ὄχι μόνον ὁ πατριάρχης Ἀθιναγόρας, ὡς παρεδέχετο καὶ ὁ **π.Ε.Θ.** τότε (1971) – ἡ λεγομένη ἐπίσημος ἐκκλησιαστικὴ Διοίκησις τῶν Ὁρθοδόξων, εἴτε ἀμέσως εἴτε ἐμμέσως, «*ἔχει εἰσέλθει εἰς ἔδαφος αἰρέσεως*», κατ' ἀκρίβειαν στὴν *ἐνδοχώραν* τῆς αἰρέσεως, καὶ τοῦτο βεβαίως «*δὲν τίθεται ὑπὸ ἀμφισβήτησιν*»⁹.

4. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, εἶναι ὑπερβαλλόντως ἐνδεικτικὸν τὸ ὅτι οἱ μέχρι σήμερον χρησιμοποιοῦντες μονομερῶς τὰ «*Δύο Ἄκρα*» παρασιωποῦν ἐπιμελῶς, ὅτι ὁ **π.Ε.Θ.** ἐδέχετο τελικῶς τὴν δυνατότητα τῆς *Ὁρθοδόξου Ἀποτειχίσεως*:

«*ἂν ἡ συνειδήσις σου*», ἔγραφε, «*θέλη νὰ ἀσκήσῃ τὸ δικαίωμα ὅπερ παρέχει ὁ ΙΕ' Κανὼν τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου, τότε ἡ πορεία σου διαγράφεται σαφῶς: Παύων τὸ μνημόσυνον τοῦ Πατριάρχου, θὰ ἀποφύγῃς νὰ μνημονεύσῃς ἐτέρου καὶ θὰ ἀναμένῃς ἐν ἡρεμίᾳ συνειδήσεως τὴν κρίσιν Συνόδου*»¹⁰.

5. Ὁ ἐκ μέρους τῶν ἐν καινοτομία εὐρισκομένων *Νεοημερολογιτῶν* παρατεινόμενος *στρουθοκαμπλισμὸς* τονίζει ἐξόχως ἐμφαντικὰ τὴν ἀσύγγνωστη πλέον *Συνωμοσία κατὰ τῆς Ἀληθείας!*

6. Καὶ ἐνώπιον τοῦ φοβεροῦ Κριτηρίου τὸ κρίμα τῆς *Συν-*

ωμοσίας αὐτῆς οὐδαμῶς θὰ συγχωρηθῆ προφάσει τῶν οἰωνδῆποτε – πραγματικῶν ἢ φανταστικῶν, μικρῶν ἢ μεγάλων – ἐκτροπῶν τοῦ *Παλαιοπμερολογιτισμοῦ*, ἥγουν τοῦ *ἐκπεσμένου ἀντικουμνισμοῦ*...

5η Ἰουλίου 2005 ἐκ.ἡμ.
† Ὁσίου Ἀθανασίου Ἀθωνίτου

Τῷ Δοτῆρι
τῶν ἀγαθῶν Θεῶ
δόξα καὶ εὐχαριστία!

■ **Κεφάλαιον ζ'.**

1. Ἀρχιμανδρίτου Ἐπιφανίου Ἰ. Θεοδοροπούλου, Τὰ Δύο Ἄκρα – «Οἰκουμνισμὸς» καὶ «Ζηλωτισμὸς», ἐν Ἀθήναις 1986, σελίδες 220.
2. Πρβλ. Β' Τιμοθ. β' 5.
3. Πρβλ. Λουκ. ιθ' 40.
4. Μ. Βασιλείου, PG τ. 32, στλ. 481C / Ἐπιστολὴ ζβ', Πρὸς Ἰταλοὺς καὶ Γάλλους, § 3.
5. Ὁσίου Θεοδώρου Στουδίτου, PG τ. 99, στλ. 1482CD / Ἐπιστ. ΡΝΕ', Θεοφίλω Ἐφέσου, E.L. II.
6. Ὁσίου Θεοδώρου Στουδίτου, PG τ. 99, στλ. 1076C / Ἐπιστ. ΜΗ', Ἀθανασίῳ τέκνῳ, E.L. I.
7. Ὁσίου Θεοδώρου Στουδίτου, *Μικρὰ Κατήχησις ζζ'*, Ἔργα τ. Β', σελ. 246, ἐκδόσεις «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 1984.
8. Ζ' Ἀγίας Οἰκουμνικῆς Συνόδου, Mansi τ. 13, στλ. 128E/Σ.Μ.Π.Σ. τ. Β', σελ. 805α (*Πράξις Δ'*)· στλ. 201D/Σ.Μ.Π.Σ. τ. Β', σελ. 825α (*Πράξις Ε'*)· Σ.Μ.Π.Σ. τ. Β', σελ. 906β (*Συνοδικὸν Ὁρθοδοξίας*).
9. Ἀρχιμανδρίτου Ἐπιφανίου Ἰ. Θεοδοροπούλου, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 164.
10. Ἀρχιμανδρίτου Ἐπιφανίου Ἰ. Θεοδοροπούλου, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 164· βλ. καὶ σελ. 75-76 καὶ 81.

